

CAMINS OBERTS

Llamps i trons

Estimats diocesans,

Ja us vaig anunciar el passat mes de juliol en les meves paraules d'agraïment, acabada la celebració de l'ordenació episcopal, que la valentia ens havia de conquerir de nou. S'havia d'apoderar del nostre cor aquella realitat que és pur Amor, l'Esperit Sant. Em refereixo a una conquesta que va més enllà d'una simple expressió de força. Ser valent i ser fort no van de bracet. Ser valent vol ser una invitació a viure segons l'Esperit.

Així, doncs, avui, em recolzo en aquesta expressió nostrada, «llamps i trons». Hom la fa anar de vegades pel broc gros per referir-se a coses grans, impressionants, desmesurades. Es tracta d'una expressió ràpida, contundent. Admet molts contextos d'ús. En tot cas, en referència al nostre marc eclesial no ens fa por de dir ni de reconèixer que a la vida pastoral, de tant en tant li cal un bon sotrac, no pas per fer espantar res ni ningú, sinó per consolidar allò que és de Déu i desempallegar-nos de les adherències fútils que ens perjudiquen, i per impulsar un estil espiritual que faciliti de viure la fe des de la proposta positiva i coratjosa.

L'Esperit Sant no decep, ans el contrari, convida a viure la confiança malgrat tot, i així, la presència discreta que el pot caracteritzar, de vegades es converteix en presència resolutiva i esclatant. Així podem contextualitzar algunes expressions de l'evangeli que poden sonar de manera radical. No són manifestacions fora de lloc, sinó que volen ser indicacions per a provocar un canvi. Només des d'aquesta proposta xocant podem emprendre de nou el nostre camí de conversió. Seguir Jesús no és fàcil, i caiem sovint en una mena de plantejaments acomodats

als nostres interessos personals. Reduïm la proposta de Jesús. Una veritable llàstima.

Viure segons l'Esperit comportarà el fet d'acceptar que de vegades en el nostre camí apareixeran «llamps». És a dir, invitacions puntuals i clares. Parlo d'elements propis de Jesús que actuaran com impulsos intensos que no ens deixaran indiferents. I també trobarem aquella mena de «trons» que ens recordaran el goig d'haver viscut l'Amor de Déu, provocant un ressò clar i contundent.

La valentia, precedida de «llamps i trons», no té cap més pretensió que seguir obrint el nostre cor. Fer-nos disponibles en tot moment i per a tothom. Tal com recitava el nostre document sinodal: «obrir l'oïda i el cor a tothom».

No és més valent qui té més força o alça més la veu. Segons els criteris que heretem de l'evangeli, aquell que és valent és el qui actua sense ferir ni

voler ferir ningú. Aquell que actua mogut per l'Amor. És bo de dir que ens convenen trobar no només paraules, sinó testimonis que siguin «llamps i trons». Em refereixo a que siguin referents, de totes totes. Els necessitem. La valentia tindrà cada cop més un context i un nom: *comunitat*. És enmig del germans de fe, i especialment en la celebració eucarística que tot ressona d'una manera nova. En ella, el que sembla discret i aparentment insignificant es transforma en oportunitat i esclat de vida.

Les tempestes estivals són com allò que interiorment se'ns remou quan escoltem l'evangeli i ens atrevim a viure'l. Que la nostra fe viscuda sigui propera als «llamps i trons», és a dir, lluminosa, sorollosa i per tant, referent per no acomodar-nos a l'anar fent.

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió de la CET. Els bisbes catalans contra els discursos d'odi i les deportacions

Els bisbes catalans, reunits a la Residència la Immaculada a Tartera, a Prats de Cerdanya, els dies 9, 10 i 11 de juliol, van fer un crit d'alerta contra els discursos d'odi o les deportacions massives, i van dir que no són actuacions que vagin d'acord amb l'Evangelí. És un dels resultats de la reunió n. 259 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), en què per primer cop va participar Mons. Josep-Lluís Serrano Pentinat, bisbe d'Urgell, i la darrera de Mons. Salvador Giménez com a bisbe de Lleida.

Una altra de les decisions importants va ser l'aprovació per unanimitat de la incorporació, a partir del curs vinent 2025-2026, dels seminaristes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat al Seminari Major Interdiocesà, que l'integren alumnes de les diòcesis de Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic.

D'aquesta manera, llevat del bisbat de Terrassa, que continuarà amb el seu Seminari independent, totes les diòcesis amb seu a Catalunya s'unifiquen en un sol Seminari.

CAMINOS ABIERTOS

Rayos y truenos

Queridos diocesanos,

Ya os anuncié el pasado mes de julio en mis palabras de agradecimiento, al finalizar la celebración de la ordenación episcopal, que la valentía debía conquistarnos de nuevo. Nuestro corazón tenía que ser poseído por esa realidad que es puro Amor: el Espíritu Santo. Me refiero a una conquista que va más allá de una simple expresión de fuerza. Ser valiente y ser fuerte no van necesariamente de la mano. Ser valiente es una invitación a vivir según el Espíritu.

Así pues, hoy me apoyo en esta expresión tan nuestra, «rayos y truenos». A veces se usa de forma exagerada para referirse a cosas grandes, impresionantes, desmesuradas. Es una expresión rápida, contundente. Admite muchos contextos de uso. En todo caso, en referencia a nuestro marco eclesial, no nos da miedo decir ni reconocer que la vida pastoral, de vez en cuando, necesita una buena sacudida, no para asustar a nada ni a nadie, sino para consolidar lo que es de Dios y deshacernos de las adherencias fútiles que nos perjudican, e impulsar un estilo espiritual que facilite vivir la fe desde una propuesta positiva y valiente.

El Espíritu Santo no defrauda, al contrario, invita a vivir la confianza a pesar de todo, y así, su presencia discreta, que puede caracterizarlo, a veces se convierte en una presencia resolutive y fulgurante. Así podemos contextualizar algunas expresiones del evangelio que pueden sonar radicales. No son manifestaciones fuera de lugar, sino que quieren ser indicaciones para provocar un cambio. Solo desde esta propuesta impactante podemos emprender de nuevo nuestro camino de conversión. Seguir a Jesús no es fácil, y caemos a menudo en una especie de planteamientos acomodados a nuestros intereses personales. Reducimos la propuesta de Jesús. Una verdadera lástima.

Vivir según el Espíritu conllevará aceptar que a veces en nuestro camino aparecerán «rayos», es decir, invitaciones puntuales y claras. Hablo de elementos propios de Jesús que actuarán como impulsos intensos que no nos dejarán indiferentes. Y también encontraremos esa clase de «truenos» que nos recordarán el gozo de haber vivido el Amor de Dios, provocando un eco claro y contundente.

La valentía, precedida de «rayos y truenos», no tiene otra pretensión que seguir abriendo nuestro corazón. Hacernos disponibles en todo momento y para todos. Tal como rezaba nuestro documento sinodal: «abrir el oído y el corazón a todos».

No es más valiente quien tiene más fuerza o quien alza más la voz. Según los criterios que heredamos del evangelio, valiente es quien actúa sin herir ni querer herir a nadie. Quien actúa movido por el Amor. Vale la pena decir que nos conviene encontrar no solo palabras, sino testigos que sean «rayos y truenos». Me refiero a que sean referentes, en toda regla. Los necesitamos. La valentía tendrá cada vez más un contexto y un nombre: *comunidad*. Es en medio de los hermanos en la fe, y especialmente en la celebración eucarística, donde todo resuena de una manera nueva. En ella, lo que parece discreto y aparentemente insignificante se transforma en oportunidad y estallido de vida.

Las tormentas estivales son como aquello que interiormente se nos remueve cuando escuchamos el evangelio y nos atrevemos a vivirlo. Que nuestra fe vivida sea cercana a los «rayos y truenos», es decir, luminosa, sonora y, por tanto, referente para no acomodarnos al simple dejarse llevar.

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Senzillesa, valentia i amistat, gu

Monsenyor Daniel Palau Valero ha iniciat el seu ministeri episcopal a la diòcesi de Lleida, després de rebre l'ordenació com a bisbe en una cerimònia multitudinària a la Catedral Nova el passat 19 de juliol. Des d'aleshores ha començat les reunions amb diferents persones per conèixer de primera mà la realitat del bisbat, i ha començat a adoptar les primeres decisions, entre elles, la de mantenir en les seves responsabilitats a tots els membres de la cúria que ja estaven al servei del bisbe Salvador.

L'ordenació i inici de ministeri episcopal va reunir més d'un miler de persones, entre fidels, bisbes, arquebisbes, preveres, altres membres del clergat i de la vida consagrada, autoritats civils, familiars i amics. En les seves primeres paraules al capdavant de la diòcesi, el bisbe va remarcar les paraules «senzillesa, valentia i amistat» com els conceptes que han de guiar l'Església de Lleida. «La nostra Església de Lleida, amb forteses i febleses, ben prospera al món rural, conté realitats que reclamen la presència d'homes i dones de fe, encara que sigui d'una fe senzilla. I us parlo de senzillesa en referència a la nostra relació amb Déu, també de la valentia per viure i proposar la fe avui a la nostra cultura i, per últim, de l'amistat, per continuar descobrint el do de comunió que Déu vol oferir-nos», va dir. Així mateix, va fer un discurs amb marcat to social, en què no va oblidar-se dels migrants, de les persones que no tenen papers o d'aquells que tenen problemes per accedir a l'habitatge.

El papa Lleó XIV va nomenar el 21 de maig Mons. Daniel Palau Valero, bisbe de la diòcesi. L'ordenació de Mons. Palau és la primera que acull la diòcesi de Lleida des de 1968, fa cinquanta-set anys, quan aleshores va ser ordenat bisbe Mons. Ramon Malla Call, que va estar al capdavant del bisbat fins al 1999, i que va morir el 2014. Això és així perquè els

successius bisbes que ha tingut Lleida des d'aleshores ja ho eren d'altres diòcesis.

La jornada va començar a primera hora del matí al Palau Episcopal en un acte privat on va professar la seva fe i va jurar fidelitat al Sant Pare i als seus successors. A continuació, acompanyat pel bisbe emèrit Salvador Giménez i l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, es va desplaçar a peu fins a la Catedral, on el van rebre el degà de la Catedral, Mn. Paco Ribas, i les autoritats civils encapçalades pel president del Parlament, Josep Rull.

Una vegada dins la catedral, el bisbe va fer una pregària a l'altar de la Mare de Déu de Montserrat, on hi ha la sepultura dels seus predecessors difunts i, després, a la capella del Santíssim. Un cop revestits, una processó de més de 130 clergues, entre bisbes, capellans i diaques, van fer un recorregut pel carrer des de la porta lateral de la Catedral fins a la seva entrada principal i van entrar pel passadís central fins al presbiteri mentre repicaven les campanes de la Seu Vella.

Multitudinària romeria de Sant Jaume dels fanalets

La romeria dels Fanalets de Sant Jaume va viure, el passat 24 de juliol, una de les seves edicions més multitudinàries i participatives.

El bisbe Daniel hi va prendre part per primer cop, pocs dies després de la seva ordenació, en el que va ser el seu primer gran acte al capdavant de la diòcesi. A dos quarts de vuit del vespre va presidir a la parròquia de Carme la que era la seva primera missa a Lleida, prèvia a la romeria dels Fanalets. En la seva homília va dir que «tots som pelegrins del Senyor i cada passa que fem en el camí de la vida ha de ser un motiu de goig». També va remarcar que Jesús «és el camí» i que nosaltres «fem camí i hem de ser llum».

La benedicció dels fanalets i el cant del «Sant Jaume ve de Galícia,

Sant Jaume ve d'Aragó» van tancar la celebració al Carme per donar pas a la romeria, que va recórrer la rambla de Ferran, el carrer del Carme, plaça Sant Joan, plaça Paeria i carrer Major fins a la plaça de les Comèdies, on es va fer la

benedicció final. Abans, hi va haver la tradicional pluja de pètals de rosa des de la capella del Peu del Romeu, així com els balls dels diferents grups del seguici fester: els cavallets, el ball de bastons, els capgrossos i els gegants.

ies del ministeri del bisbe Daniel

La cerimònia va començar a les 11.00 h, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, acompanyat pel cardenal i arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, i pel fins llavors bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez Valls. També hi eren presents el cardenal arquebisbe de Madrid, Mons. José Cobo, el president de la Conferència Episcopal Espanyola i arquebisbe de Valladolid, Mons. Luis Argüello, i el conseller de la Nunciatura Apostòlica Mons. Giuseppe Commisso. «Benvingut bisbe Daniel, amb goig esperem que seràs el nostre guia i pastor per continuar pel camí de la corresponsabilitat pastoral, de la implicació de tots els membres en les tasques proposades i, en definitiva, de la sinodalitat a la qual ens crida la nostra Església amb el papa Francesc i el papa Lleó al capdavant», va dir Mons. Giménez en les seves últimes paraules com a bisbe de la diòcesi de Lleida.

Després de les lectures, es va llegir el mandat apostòlic i, tot seguit, l'homilia, en la qual l'arquebisbe de Tarragona es va dirigir també a Mons. Daniel Palau ex-

plicant la figura del bisbe. «Molt estimat mossèn Daniel. L'Església et confia una nova missió que és motiu d'una gran joia personal. El sant Pare Lleó t'ha confiat la missió de servir com a pastor d'aquesta Església que va néixer amb el Senyor Ressuscitat, qui va enviar la força de l'Esperit Sant. I aquesta obra de l'Esperit en els apòstols, amb la imposició de mans, ha anat essent transmesa per mitjà de l'ordenació episcopal i aquesta successió dels apòstols continua avui a casa nostra.»

La imposició de mans i la pregària d'ordenació van precedir la unció del cap del nou bisbe i el lliurament del llibre dels Evangelis, l'anell, la mitra i el bàcul. És interessant assenyalar que el bàcul està inspirat en les formes dels ceps de Vimbodí, d'on era originari el seu avi patern. Mons. Daniel va guanyar els primers diners treballant a la verema i ha volgut que aquesta connexió amb els seus orígens familiars, amb la terra i també amb les reminiscències bíbliques d'una planta molt present en els textos sagrats, determini el disseny d'un dels objectes que l'acompanyarà al llarg del seu ministeri. La peça, dissenyada en plata envellida per un joier barceloní, és un regal de la congregació de les Hijas de la Virgen de los Dolores de Extremadura. L'anell i la creu pectoral del nou bisbe segueixen el mateix disseny i són un obsequi de la parròquia de Corbera de Llobregat, on va exercir com a rector des del 2013 i fins al seu nomenament episcopal.

Nomenaments

Mons. Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida, ha signat el seu primer decret, segons el qual nomena:

- **Mn. Lluís Sallán Abizanda**, vicari general de la diòcesi i moderador de la Cúria, i a **Mn. Jaume Pedrós Solé** com a vicari per al clergat, càrrecs que han exercit fins ara.

I confirmar:

- **Mn. Víctor Manuel Espinosa Oller** com a vicari judicial; **Mn. Francisco Javier Jauset Clivillé** com a ecònom diocesà; i el **Sr. Juan Luis Salinas Sánchez** com a secretari general-canceller.
- **El Consell Episcopal**, format pel vicari general, el vicari per al clergat i el secretari general-canceller.
- **Els membres de la Cúria diocesana** (delegats, directors de secretariats i d'altres oficis) amb totes les seves facultats en tots els seus oficis.

REFLEXIONS

Portar la pròpia creu

Camí de Jerusalem, a Jesús se li ajunta molts seguidors. Però Jesús no es fa il·lusions ni vol que se'ns facin els qui el segueixen. Per això, es gira i parla a aquella multitud de les exigències que comporta seguir-lo de manera lúcida i responsable: «Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu». Paraules dites per Jesús també a tots nosaltres. Quines són avui les nostres creus?

Llegint amunt i avall, us diria que podem fer una petita llista... Hi ha creus gairebé inevitables: la de l'edat, d'alguns treballs, del caràcter personal, de certes convivències, de les inseguretats envers el futur... Aquestes creus les hem d'assumir inevitablement i sovint sense cap mèrit.

Hi ha creus que ens les encolomen els altres: una calúnnia, un engany, els menyspreus, l'aïllament, el tracte injust... Creus que intentem evitar però, si ens cauen, les hauríem de suportar.

Hi ha creus que t'atrapen: com és la droga, el plaer superficial, la passió, els diners, el joc, l'afany de poder, la fama... t'atrapen sí, però caldria fugir-ne d'aquestes creus.

I també hi ha la creu de la competició: treball més que ningú, aguant més que els altres, pateixo com ningú ho sap, em menyspreuen però aquí estic... Són creus inútils.

Tanmateix, hi ha unes creus que admiro, i aquestes són les que hauríem de carregar i portar amb Jesús:

- la del qui no imposa cap creu a ningú;
- la del que ajuda a l'altre a portar la seva creu;
- la del que es mortifica per no molestar els altres;
- la del que sofreix perquè, senzillament, estima.

Aquesta és la creu de Jesús. A ella es refereix Jesús quan diu prendre la nostra creu i seguir-lo.

No podem dir que som cristians i ser-ho de qualsevol manera. El recordat papa Francesc parla de «cristians de bons modals i mals costums», i ens convida a superar-nos, a ser conseqüents, a viure a fons la nostra fe i a testimoniar-la en la nostra vida.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé: Mt 1,18-23)]. Tortosa: Naixement de la Beata Verge Maria, patrona principal de la diòcesi de Tortosa. Urgell (Territori de Catalunya): Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; al Principat d'Andorra: Mare de Déu de Meritxell, patrona principal d'Andorra. Sant Adrià, soldat i màrtir a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac,

687-701); santa Adela (s. XI), religiosa.

9. □ Dimarts [Col 2,6-15 / Sl 144 / Lc 6,12-19]. Sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia. Mare de Déu del Claustre.

10. ■ Dimecres [Col 3,1-11 / Sl 144 / Lc 6,20-26]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, i Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. do-

minicans i mrs. a Omura. Tortosa: ■ Beat Jacint Orfenell, prev. i mr. a Nagasaki (1622), nat a La Jana (Maestrat); sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià.

11. ■ Dijous [Col 3,12-17 / Sl 150 / Lc 6,27-38]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. ■ Divendres [1Tm 1,1-2.12-14 / Sl 15 / Lc 6,39-42]. El Santíssim Nom

de Maria; sant Guiu, pelegrí; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; beata Maria de Jesús, vg.

13. □ Dissabte [1Tm 1,15-17 / Sl 112 / Lc 6,43-49]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i dr. de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Diumenge vinent, Exaltació de la Santa Creu (lit. hores: 4a setm.) [Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jo 3,13-17]. Sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

Diumenge XXIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Ningú no pot ser
deixeble meu
si no renuncia
a tot el que té»

Quan volem iniciar qualsevol treball important (sigui el que sigui) el primer que fem és veure si tenim possibilitats de tirar-lo endavant. Altrament ja no gastem energies per començar allò que no podrem acabar. Jesús, avui a l'evangeli ens adverteix de la dificultat de ser deixeble seu amb totes les conseqüències; és a dir si el volem seguir de veritat. Jesús diu clarament: *Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes i fins i tot que la pròpia vida no pot ser deixeble meu.* Jesús, per tant, ha de ser absolutament el més important en la nostra vida; ni els familiars més propers poden ser un obstacle per seguir-lo amb tot el nostre cor. Però a més hi ha dues altres exigències: *Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.* Es tracta de seguir Jesús fins i tot en el sofriment, portant les creus de cada dia, disposats fins a donar la vida per ell, si cal. I després encara concreta més: *Ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.* Jesús, doncs, ens demana que ell sigui el més important en la nostra vida, molt més que el nostre diner, la nostra família, la nostra comoditat... Per això ha posat l'exemple del qui vol construir una casa. Ser deixeble de Jesús és molt exigent. Cal pensar si tenim la voluntat i les forces de seguir el Senyor, però en la certesa que seguir Jesús és molt més important, molt més «ric», omple molt més que qualsevol renúncia que puguem fer. Això és el que ens revela el Senyor tal com diu la primera lectura: *Qui hauria conegut mai que desitjàveu si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa... així els homes han après a conèixer què és del vostre grat.* I també per això Pau pot demanar a Filèmon que rebi el seu esclau Onèsim que s'havia escapat, *com un germà estimat; rep-lo com em rebries a mi mateix.* No li havia de ser fàcil. Aquestes renúncies, aquestes actituds són les que ens demana ser veritables deixebles de Crist. És deixar-ho tot per tenir el Tot. Encara que de vegades ens costi.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

► Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam.» / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

► Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorn com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

► Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 9,13-18)

¿Qué hombre conocerá el designio de dios?, o ¿quién se imaginará lo que el Señor quiere?

Los pensamientos de los mortales son frágiles e inseguros nuestros razonamientos, porque el cuerpo mortal oprime el alma y esta tienda terrena abruma la mente pensativa.

Si apenas vislumbramos lo que hay sobre la tierra y con fatiga descubrimos lo que está a nuestro alcance, ¿quién rastreará lo que está en el cielo?, ¿quién conocerá tus designios, si tú no le das sabiduría y le envías tu santo espíritu desde lo alto? Así se enderezaron las sendas de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada y se salvaron por la sabiduría».

► Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano:

Yo, Pablo, anciano, y ahora prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien engendré en la prisión.

Te lo envío como a hijo. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en nombre tuyo en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo: así me harás este favor, no a la fuerza, sino con toda libertad. Quizá se apartó de ti por breve tiempo para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino como algo mejor que un esclavo, como un hermano querido, que si lo es mucho para mí, cuánto más para ti, humanamente y en el Señor.

Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno viene a mí y no pospone a su padre y a su madre, a su mujer y a sus hijos, a sus hermanos y a sus hermanas e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no carga con su cruz y viene en pos de mí, no puede ser discípulo mío. Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no pudo acabar". ¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que lo ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Así pues, todo aquel de entre vosotros que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío».